

Timo Väänänen, Rauno Nieminen ja Anne-Mari Kivimäki esiintyvät Varikko-gallerian konsertissa. KUVA: TOMI KOSONEN

Soiva valokuvanäyttely lumosi ja kosketti

KONSERTTI

Lakkautettu kylä - Suistamo sanoina ja kuvina. Varikko Galleriassa 13.11.

Kansanmusiikin tohtoritutkintoa tekevä säveltäjä-laulaja-haitaritaiteilija Anne-Mari Kivimäki on sukeltanut taiteellisessa työssään syvälle sodanaikaisen Karjalan tunnelmiin. Viiden konsertin kokonaisuus kulkee nimellä Suistamo – Perinnelaboratorio.

Konserttisarjan kolmas konsertti, Lakkautettu kylä, kuultiin perjantaina ja lauantaina Varikko Galleriassa. Tämä poikkitaiteellinen konsertti ei pelkästään soinut – musiikin ja arkistoäänitteiden tunnelmia vahvasti kavalkadi kertakaikkisen puhuttelevia valokuvia.

Valokuvat ovat pääosin Hanna Koikkalaisen rajan taakse jääneessä, Laatokan ja Sortavalan pohjoispuolella sijaitsevassa Suistamon kylässä kuvaamia. Valokuvat ovat pysäyttäviä: sotilaita rintamalla, tykkien katkaisemia, runnottuina sojottavia puunrunkoja, pieniä surullisia evakkolapsia eksyneen näköisenä junassa, matkalla vielä tuntemattomaan määränpäähänsä.

Mieleen tuli vääjäämättä nyky-Suomi: nytkin tänne vakaaseen Suomeemme vaeltaa ihmisiä turvaan sodan ja epätoivon keskeltä.

Kivimäki on saanut tuekseen erittäin monipuolisen, kymmenhenkisen muusikkojoukon, jonka hän on nimennyt Lakkautetuksi kyläkuoroksi.

Vaan eipä tämän tasoista ”kyläkuoroa” ole näillä lakeuksilla ennen nähty – mukana musisoimassa ovat mm. viulisti-laulaja Piia Kleemola, säveltaiteen läänintaiteilija Silja Palomäki sekä maamme monipuolisin kantelevirtuoosi Timo Väänänen.

Ei ihme, että soittimia vaihdettiin lennosta, moniääninen a cappella-laulu sujui mainiosti ja musisoinnissa oli vankan osaamisen lisäksi aimo annos hengen paloa. Erityisen vaikuttava oli Kivimäen, Väänäsen sekä jouhikkoa ja rumpua soittavan Rauno Niemisen esittämä potpuri: perinnesoittimet toivat tunnelmia menneestä maailmasta, mukana oli ripaus maailmanmusiikin kaikuja sekä roppakaupalla heittäytymistä.

Kivimäen sävellyksistä puhuttelevimpia olivat vahva ja intensiivinen Kaivos sekä konsertin tyylikkäästi päättänyt, itkuvirren tekstiin sävelletty Rauha ja hiljaisuus – täydellinen lopetus alusta asti tiukasti otteessaan pitäneelle konsertille.

Sellainen tuoreus loisti tämän konsertin joka sävelestä, että osa konsertista lienee ollut improvisoitua. Kerta kaikkiaan lumoavaa, lähes hypnoottista musisointia.

Valokuvat auttoivat tunnelmaan sukeltamisessa – musiikki antoi voimaa valokuville ja valokuvat musiikille. Menneisyys kietoutui osaksi tätä hetkeä.

HANNE ORRENMAA